

Двата завета в Галатяни

А.Т.Джоунс

Двата завета в Галатяни

А. Т. Джоунс

Извадка от статии на Ривю енд Херълд
29-ти май, 1900 г. – 31-ви юли 1900 г.

www.maranathamedia.bg

Март, 2017 г.

Съдържание

Съдържание	3
Въведение	4
1. Двата завета - Галатяни 4:21-31	7
2. Животът на Авраам - Галатяни 4:21-24	8
3. Агар и Сара - Галатяни 4:21-25	12
4. На кой завет принадлежиш? - Галатяни 4:21-25	16
5. Отхвърляне на Стария завет - Галатяни 4:21-31	20
6. Въвеждането на „Ако“ и „Тогав“ - Галатяни 4:21-24	24
7. Старият завет води към Новия - Галатяни 4:21-31	28
8. Контрастът между заветите - Галатяни 4:21-24, 28	32
9. Азът или Христос? - Галатяни 4:21-31; 5:1	37

Въведение

Беше невероятна радост да открия, че отношението на Отец и Сина, така както е изразено в 1 Кор. 8:6, предоставяше ключа за отключването на толкова много сложни неща в Писанието, които преди това бяха обгърнати в мистерия, или бяха просто непознати. Този ключ, който е описан в книжката *Божественият модел на живота*, разкрива Отец като източникът на всичко, а Синът като каналът на това всичко. Това отношение на източник и канал има своя подпис върху много елементи, които са събрани заедно. Мъж и жена, стар и нов завет, святото и най-святото място, съботата и празниците, слънцето и луната, всички тези неща намериха по-голяма яснота в светлината на Божествения Модел. Има пълен смисъл в това, познанието за отношението на Бог и Неговия Син, да ни разкрие ключа за отключване на много тайни в Писанието.

През 2015 г., аз размишлявах дали споменатите в Писанието два завета функционират в този божествен модел, където единият завет би водил до другия. Функционирайки в една опозиционна система, Старият завет, който води до смърт, е поставен в опозиция на Новия завет, който води към живот. Тази рамка придава усещането, че Старият завет е лош, а Новият завет е добър. Старият трябва да се избягва, а Новият да се възприема. Докато размишлявах за тези неща, текстът във 2 Кор. 3:7 беше внезапно осветлен, където Павел заявява, че служението на смъртта, което било написано и начертано на камък, е било *славно*. Щом е било славно, значи то е нещо добро. Тогава стана явно, че, за да може някой да се роди отново, той трябва първо да умре и тогава да се роди отново. Това поставя смъртта и живота в една последователност, където едното следва другото. Това означава, че Старият завет е каналът през който човекът трябва да влезе в Новия завет. Всъщност и двата завета работят съвместно и единият ни довежда до другия.

През следващата година, докато осъществявах срещи в Северна Германия, четях книгата *Изследвания в Галатяните* от А. Т. Джоунс, и в тази книга намерих търсеното от мен потвърждение.

По този начин заветът от Синай ги доведе до завета с Авраам. Първият ги доведе при втория завет. Старият завет ги заведе при новия завет. И по този начин законът, който беше основата на този завет, — нарушеният закон, — беше детеводител, за да ги доведе при Христос, за да може да се оправдаят чрез вяра. А. Т. Джоунс Ривю енд Херълд – 17-ти юли, 1900 г.

Значимостта на този факт не може да бъде преувеличена. Процесът на завеждането от Стария завет към Новия завет е причиняван от детеводителя, който довежда душата при Христос, за да може тя да бъде оправдана чрез вяра.

Точно тази мисъл придава сила и значение на един основен пасаж използван от А. Т. Джоунс в проповед №18, от 1893 г. - Римляни 5:20

А освен това влезе законът, за да се умножи престъплението. Но където се умножи грехът, благодатта се умножи много повече: Римл. 5:20

А сега нека прочетем направо от Римл. 5-та гл.: "Но където се умножи грехът, благодатта се умножи много повече." Тогава законът сам ли дойде, правейки грехът да изглежда сам, и единствено той? [Събранието: "Не."] Това е просто средство за една друга цел—средството за една цел чрез която да се постигне една друга задача отвъд познаването на греха. Така ли е? [Събранието: "Да."] Значи тогава, където изобилства греха—къде изобилства благодатта? [Събранието: "На същото място."] Точно там? [Събранието: "Да."] Но така ли е написано: "Където изобилстваше грехът изобилстваше благодатта"? [Събранието: "Не. 'Много повече.'"] Би било много добре, ако, там където изобилстваше грехът, изобилства и благодатта, нали? Това би било много добре, но вие знаете, че не е това начинът по който Господ прави нещата. Той прави нещата абсолютно добре—изцяло добре, точно толкова добре, колкото само Бог може да ги направи. А. Т. Джоунс, Проповед № 20, 1893 г.

Законът, който влиза в нашето преживяване чрез Стария завет, прави греха да изобилства. Той ни кара да виждаме колко сме грешни. Каква е целта на това? Целта е да ни доведе при Христос в Новия завет. И двата завета работят съвместно. Старият завет има буквата която убива стария човек, за да може новият човек да бъде възкресяван всеки ден в новостта на живота. По този начин Божественият Модел на Отец и Сина осигурява ключа за това как се отнасят един към друг Стария завет и Новия завет. Старият води към Новия и показва, че те работят съвместно, за да дадат на душата пълното преживяване на правдата чрез вяра.

Нека бъдете благословени, така както бях благословен и аз, докато прочитах скъпоценната истина, съдържаща се в тази поредица от статии, която е част от

най-скъпоценната вест изпратена от небето, за да просвети земята със своята слава.

Ейдриън Ибънс

1. Двама завета - Галатяни 4: 21-31

Ривю енд Херълд, 29-ти май, 1900 г.

“Кажете ми вие, които желаете да бъдете под закона, не чувате ли какво казва законът? Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото тези жени представляват два завета – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, защото е в робство с децата си; а горният Ерусалим е свободен, който е майка на (всички) нас. Защото е писано: “Весели се, неплодна, която не раждаш; възгласи и извикай, ти, която не си била в родилни болки; защото повече са децата на самотната, отколкото децата на омъжената.” Но ние, братя, сме като Исаак деца по обещание. Но както тогава роденият по плът гонеше родения по Дух, така е и сега. Обаче какво казва Писанието? “Изпъди слугинята и сина ѝ, защото синът на слугинята няма да наследи със сина на свободната.” И така, братя, ние не сме деца на слугинята, а на свободната.” (Гал. 4:21-31).

“Това са двата завета.” Тези два завета са какво? — Тези две жени, понеже щом заветът от планината Синай е представен чрез Агар, другият завет е представен чрез Сара. Ревизираната версия представя 24-ти стих така: “Защото тези жени са два завета.”

Тези две жени бяха майките на двамата сина на Авраам. Единият син беше от слугинята: другият беше от свободната жена. Агар беше робинята: Сара беше свободната. Двамата сина на тези две жени представят децата на тези два завета.

“Това са двата завета.” Тогава вече се установява, че предметът на двата завета започва в семейството на Авраам.

“Това са двата завета.” Следователно, който изучава Двама завета, трябва да изучава и тях.

“Това са двата завета.” Тогава, всяко изследване, което не е изследване на тези, не е истинско изследване на Двама завета.

“Това са Двама завета.” С тях започва темата за Двама завета, и който би изучавал двата завета, трябва да започне оттам, откъдето започва темата. Затова и ние ще започнем точно от тук изследването на Двама завета.

И за да може всички да започнем с най-доброто предимство, ви молим всички да прочетете през това време до следващата седмица Битие 15-та, 16-та, 17-та гл., и 21:1-21—поне седем пъти.

2. Животът на Авраам - Галатяни 4:21-24

Ривю енд Херълд, 5-ти юни, 1900 г.

“Кажете ми вие, които желаете да бъдете под закона, не чувате ли какво казва законът? Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото тези жени представляват два завета – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар;” (Гал. 4:21-24).

По този начин, двата завета бяха в семейството на Авраам. Защото “тези жени са два завета.” Стих 24, Ревизирана версия.

Но по какъв начин двата завета са влезли в семейството на Авраам, и особено единият от тях – заветът от Синайската планина? “Защото това са двата завета; единият е планината Синай, който ражда за робство, който е Агар.”

Щом Агар е един от двата завета, —този от Синай, който ражда за робство, — тогава историята на Агар в семейството на Авраам е историята на завета от Синай.

Но Бог бил сключил завет със самия Авраам, преди дори да се чуе за Агар. И този завет бил потвърден в Христос, преди да се спомене каквото и да е за Агар.

Този завет бил заветът на Божието обещание към Авраам и към неговото семе — не “семена, като за мнозина, но като за едно, И на твоего семе, което е Христос.” Това бил заветът на Божията правда, — правдата на Бога, която е чрез вяра, — защото когато Бог бил дал обещание на Авраам, Авраам “повярвал в Господ; и Той му го счел за правда” (Бит. 15:6).

Това обещание било към Авраам, че в него ще се благословят всички семейства по земята, —че на неговото потомство щяла да се даде обещаната земя, която е идващият свят; и че семето му ще бъде като небесните звезди.

Това Семе, на което се даде обещанието, е Христос, този завет беше направен в Христос; и когато Авраам повярва в Бога, и това му беше сметено за правда, този завет беше потвърден в Христос. Това следователно е вечният завет, който отговаря на горния Ерусалим; защото, в този завет, поради това обещание, Авраам “очакваше град, който има основи, чийто архитект и строител е Бог“ (Евр. 11:10).

Всичко това дойде при Авраам, когато все още нямаше дете; и обещанието трябваше да се изпълни в неговото семе. Бяха отминали няколко години след първото споменаване на Господ за Авраамовото семе, когато той все още нямаше дете. Авраам вече беше стар, когато мисълта за неговото семе му беше внушена за първи път, и той остаряваше без да вижда никакво семе. Във връзка с това той казал: -

“А Аврам каза: Господи Боже, какво ще ми дадеш, като аз си отивам бездетен и този Елиезер от Дамаск ще притежава дома ми? Аврам каза още: Ето, Ти не ми даде потомство; и ето, един роден в дома ми ще ми стане наследник. Но ето, Господното слово му каза: Този човек няма да ти стане наследник, а онзи, който ще излезе от тялото ти, ще ти бъде наследник. Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни към небето и изброй звездите, ако можеш да ги изброиш. И му каза: Така многобройно ще бъде твоето потомство! И Аврам повярва в Господа, и Той му го счете за правда. После му каза: Аз съм Господ, който те изведох от Ур Халдейски, за да ти дам да наследиш тази земя.” (Бит. 15:2-7).

И когато Авраам попитал: “Господи Боже, как ще позная, че ще я наследя?” Господ „му каза: Вземи ми тригодишна юница, тригодишна коза, тригодишен овен, гургулица и гълъбче. И той Му взе всички тези, разреже ги през средата и постави всяка половина срещу другата; но птиците не разреже.” Тогава, минавайки между онези части, Господ “направи (отсече) завет с Авраам,” кръвен завет, в който се посвещаваше да изпълни всяко обещание, което вече е било дадено на Авраам (Бит. 15:8-10, 18).

Тук, следователно, беше сключен и потвърден Божият собствен небесен вечен завет с Авраам, с клетва в собствения живот на Бога, че ще се изпълни всичко обещано, така че нищо обещано вече не би могло да пропадне, както не можеше Господ да престане да съществува.

Но мина още време, и никакво дете не се виждаше, защото “Авраамовата жена Сара не му раждаше деца.” Но Сара “имаше слугиня, египтянка, чието име беше Агар. И Сара каза на Авраам, Ето сега, Господ ме въздържа от раждане: Моля те, влез при моята слугиня; може би чрез нея ще придобия деца” (Бит. 16:1, 2). По този начин Агар идва на сцената, и е въведена в историята.

Но по какъв начин Агар е въведена в историята в края на краищата? Дали е било чрез упование в обещанието на Бога? — Не. Беше изцяло поради неверие. Чрез вяра ли беше? — Не. Беше изцяло поради неверие. Това се потвърждава от факта, че, когато тази част от програмата била напълно проведена, тя цялата

трябваше да бъде отхвърлена, и обещаното семе трябваше все още да се очаква от самата Сара, и “с вяра и самата Сара получи сила да зачене и роди в преминала възраст, понеже счете за верен Този, който беше дал обещанието.” (Евр. 11:11).

Щом в края това е така, защо тогава, първоначално, “Авраамовата жена Сара не му раждаше деца”? — Било е просто заради нейното неверие, и заради това че не счете “за верен онзи, който се беше обещал.”

Тогава, в това недоверие към Бога, това неверие, Сара измисли схемата, която въведе Агар. И този план, който извира от недоверие към Бога, и неверие в него, беше изцяло един план на естествения ум—изобретение на плътта—за изпълнение на Божието обещание.

Значимото обмисляне в този план на Сара, е че той трябваше да изпълни обещанието на Бога. Мисълта не била просто, че Господ не бил изпълнил обещанието си, а че бил отказал да го изпълни. Защото Сара казала ясно, “Ето сега, Господ ме въздържа от раждане.” Това е едно пряко обвинение в невярност от страна на Господ. И тъй като се е поддържало, че Господ не е успял да изпълни своето обещание, естествено се стигнало до заключението, че те самите трябвало да го изпълнят, изцяло чрез едно тяхно собствено изобретение, извиращо от недоверие и неверие в Бога.

И дори Аврам се отклонил от упованието си в Бога, от вярата си в обещанието на Господ. Аврам се поддал на тази схема на недоверие и неверие, това изобретение на плътта. “Аврам послуша гласа на Сара.”

“И така, след като Аврам беше преживял десет години в ханаанската земя, Сарая, жената на Аврам, взе слугинята си Агар, египтянката, и я даде на мъжа си Аврам да му бъде жена. И той влезе при Агар и тя забременя;” “И Агар роди син на Аврам” (Бит.. 16:3, 4, 15).

“Но този който беше роден от робинята, се роди по плът.” Как би могъл да се роди някак по-различно? Цялата схема, чрез която той въобще някога е бил раждан, бе изцяло от естествения ум, в недоверие и неверие в Бога, — едно изобретение на плътта.

“И това има образен смисъл, защото тези жени представляват два завета — единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия.” (Гал. 4:24, 25).

Следователно, заветът, който представлява Агар, — заветът от Синайската планина, — е един завет, при който хората, в недоверие към Бога и неверие в неговите обещание, познавайки само естествения човек и раждането на плътта, се опитват чрез собствени изобретения, и чрез техните собствени усилия, да постигнат правдата на Бога, и наследството, което е прикрепено към тази правда.

Но правдата на Бога, с придружаващото я наследство в цялата ѝ пълнота, е един безплатен дар.

3. Агар и Сара - Галатяни 4: 21-25

Ривю енд Херълд, 12-ти юни, 1900

“Кажете ми вие, които желаете да бъдете под закона, не чувате ли какво казва законът? Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото тези жени представляват два завета – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, защото е в робство с децата си,” (Гал. 4:21-25).

Агар представя завета от Синай. Агар беше робиня и египтянка. Следователно, нейният син беше роб. Той беше роб, както и да е можел да се роди: защото майка му беше робиня. Както видяхме, начинът по който се роди синът на Агар бе изцяло на основата на неверие към Бога и неверие в неговото обещание—бе само една схема на плътта; и, затова, “този който беше от робинята се роди по плът.” Но “умуването на плътта, плътският ум е вражда против Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може. И тези, които са в плътта, не могат да угодят на Бога.” (Римл. 8:7, 8).

Съответно, символизирианият чрез Агар завет—заветът от Синайската планина—е един завет в който хората, познаващи само естественият човек и раждането на плътта, се опитват, чрез собствените си изобретения и чрез собствените си усилия, да постигнат правдата на Бога, и наследството, което е прикрепено към тази правда. Това е също и защото, както вече видяхме, Сара и Аврам имаха пълнотата на Божието обещание, и на неговата правда, в Божия завет, потвърден в Христос, преди някога да е била измисляна схемата с Агар. И тази схема била изобретена, и е можело да бъде изобретена, само чрез изоставянето на това обещание и на този завет. А изоставянето на това обещание и на този завет означава да уповаваш единствено на плътта.

Тогава народът при Синай имал ли е някакво обещание на Бога, или някакъв завет, на който биха могли да уповават, преди да влязат в завета на Синай? —Имаха. Те имаха Авраамовия завет, точно както са го имали Авраам и Сара преди да влязат във въведената чрез Агар схема.

Те не просто имаха този завет с Авраам, като нещо далечно, замъглено от времето между Авраам и тях: но той им беше повторен директно от Господ, и беше сключен с тях, както беше и с Авраам; и всичко това се е случило преди

някога въобще да са напускали Египет. Четем: “Бог говори още на Мойсей, като му каза: Аз съм Господ. Явих се на Авраам, на Исаак и на Яков като Бог Всемогъщият, но не им бях познат с Името Си ЙЕХОВА. Поставих и завета Си с тях, да им дам ханаанската земя, земята на тяхното странстване, където бяха чужденци. И чух стенанието на израилевите синове, които египтяните държат в робство, и си спомних завета. Затова кажи на израилевите синове: Аз съм Господ; ще ви изведа изпод товарите на египтяните, ще ви избавя от тяхното робство и ще ви изкупя с простряна мишца и с велики присъди. Ще ви приема за Мой народ, и ще бъда ваш Бог. И ще познаете, че Аз съм Господ, вашият Бог, който ви извеждам изпод египетските товари. И ще ви въведа в земята, за която съм се клел, че ще я дам на Авраам, на Исаак и на Яков; и ще ви я дам за притежание. Аз съм Господ.” (Изх. 6:2-8).

Тук в Египет, на израилтяните било дадено всичко, което някога е било давано на Авраам, на Исаак и на Яков. Точно същият завет, който бил “склучен с Авраам, и клетвата си към Исаак,” и който бил “потвърден” на Яков, бил склучен с Израил, докато все още били в Египет, когато Бог слязъл, за да ги избави от Египет.

Как, тогава, се стигнало до това, че Израил е трябвало да влезе в завет при Синай? —Точно както се е било стигнало до схемата с Агар. Как въобще би могъл да бъде въведен друг завет? — Точно както била въведена и Агар— изцяло заради недоверие в Божия завет; изцяло заради неверие в обещанието на Бога, потвърдено чрез клетвата му. Защото, ако те уповаваха на Божиите обещания, които им беше дал в Египет, всички те биха имали всичко онова, което е имал някога Авраам, или която и да е друга личност, те биха имали правдата на Бога, неговото вечно спасение и обещаното на Авраам наследство: и всичко това в Христос; защото това е начинът по който го е имал Авраам.

Наистина, те пели триумфалната песен на вярата при Червеното море, след неговото пресичане; и ако бяха продължили в тази вяра, щяха да продължат в Божия вечен завет, който той им даде в Египет: и на Синай никога не би имало какъвто и да е завет.

Но те не продължили в тази вяра; защото, веднага след това, когато в пътуването си стигнали до Мера, те започнали да мърморят срещу Господ. И когато Господ ги избави от онези страхове, те влязоха в пустинята Син и, “цялото събрание израилтяни мърмореше” отново. “Израилевите синове им казаха [на Мойсей и Аарон]: По-добре да бяхме умрели от Господната ръка в египетската земя, когато седяхме около коглитите с месо и ядохме хляб до насита; защото ни

доведохте в тази пустиня, за да изморите цялото това събрание от глад!” (Иzx. 16:3). И когато Господ ги беше избавил от страховете им в онова време, и те бяха напуснали пустинята Син, и бяха дошли в Рафидим, те отново мърмореха, и казаха: “Защо ни изведе от Египет? Да умориш от жажда и мен, и децата ми, и добитъка ми? Тогава Мойсей извика към Господа и каза: Какво да правя с този народ? Още малко и ще ме убият с камъни!” (Иzx. 17:3, 4).

От страна на Израил, всичко това показва едно потвърдено недоверие и неверие в Бога. И това недоверие и неверие, скри от тях дадените им в завета с Авраам благословения и сила, които Бог беше скрил от тях, когато те бяха в Египет.

Те не можеха да се доверят на Бога за наследството към което отиваха, нито за правдата, която единствено би могла да ги квалифицира за това наследство. Те си мислеха че могат сами да го спечелят. И за да могат да видят колко недостатъчни биха били в опита си да го спечелят, Господ им даде да се пробват според възможно най-голямата вероятност. Съответно, той казал: “Вие видяхте какво направих на египтяните, а вас носих на орлови криле и ви доведох при Себе Си. И сега, ако НАИСТИНА ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, ТОГАВА вие ще бъдете Мое собствено притежание от всички народи, защото Моя е цялата земя. И вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ. Това са думите, които трябва да кажеш на израилевите синове. И така, Мойсей дойде и повика старейшините на народа, и представи пред тях всички тези думи, които Господ му беше заповядал. И целият народ отговори в съгласие и каза: Всичко, което Господ е казал, ще направим. И Мойсей отнесе на Господа думите на народа.” (Иzx. 19:4-6).

Те все още не бяха чули гласа му; но когато го чуха, бяха изговорени десетте заповеди. И така те се бяха съгласили наистина да са послушни на десетте заповеди. И дори след като чуха гласа му в една такава величественост, че се уплашиха и “се махнаха и застанаха надалече,” заявиха, “Всичко което Господ е казал, ще изпълним, и ще бъдем послушни” (Иzx. 24:7).

Но те съответстваха на детето на робинята Агар, което “се роди по плът.” Те познаваха само раждането по плът; и по този начин имаха само ума на плътта, който “е вражда срещу Бога: защото не се покорява на Божия закон, нито пък може;” (Римл. 8:7) и „наистина“ не биха могли да бъдат послушни на този закон повече, отколкото Исмаил - детето по плът в семейството на Авраам, би могло да изпълни обещанието към Авраам. В това условие те не биха могли да спазват Божия завет, повече отколкото схемата на Сара при внасянето на Агар можеше да спазва този завет.

Защо тогава е могъл да се въведе един такъв завет? Защо влязоха в един такъв завет? —“Те нямаха истинско разбиране за святостта на Бога, за чудовищната греховност на собствените си сърца, пълната им неспособност да отдадат послушание на Божия закон от самосебе си, и нуждата им от Спасител. Трябваше да бъдат научени на всичко това . . . Народът не осъзна греховността на собствените им сърца, и че, без Христос, за тях беше невъзможно да спазват Божия закон; и те с готовност влязоха в завета с Бога. Чувствайки че бяха способни да установят своя собствена праведност, те заявиха: ‘Всичко което Господ е казал, ще извършим и ще бъдем послушни’” (*Патриарси и пророци – с. 371, 372 в оригинал; Гл. 32 Законът и заветите – Параграф 29, 30*).

Те вече бяха в робството на греха и себеправедността; и в това робство, с умове, които “не се подчиняват на Божия закон,” и които в действителност не биха и могли, те „наистина“ обещаха да са послушни на Божия закон. Но в условието в което се намираха, беше неизбежно да нарушат своето обещание; те просто не биха могли да спазят своето обещание. Не бяха в състояние да го направят. Така, в този завет, те бяха нарушители на закона, и нарушители на техните обещания да не нарушават закона.

И това е всичко, което биха могли да бъдат в този завет, или по силата на нещо в този завет. Съответно, този завет, КАКТО АГАР, роди, и можеше да ражда, само в робство. И това просто беше изцяло заради недоверието им в Бога и заради недоверието им в неговото обещание, така както е разкрито в завета с Авраам, който завет им беше даден директно, преди някога въобще да започнат да излизат от Египет.

“Тези жени представляват два завета – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, защото е в робство с децата си; Но горният Ерусалим е свободен, който е майка на всички нас. . . И сега братя, както Исаак, сме деца по обещание.”

4. На кой завет принадлежиш? - Галатяни 4: 21-25

Ривю енд Херълд, 19-ти юни, 1900 г.

“Кажете ми вие, които желаете да бъдете под закона, не чувате ли какво казва законът? Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото тези жени представляват два завета – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, защото е в робство с децата си,” (Гал. 4:21-25).

Исмаил беше синът на Авраам, роден по плът. И какъв беше нравът му? Господ го описа преди да се роди: “Той ще бъде човек като диво магаре.” Ревизираната версия превежда това така: “Той ще бъде като диво магаре между хората.” “Ръката му ще бъде против всеки човек, и ръката на всеки човек ще бъде против него.”

Помнете, че това дете на Агар, този син, който се роди по плът, това “диво магаре между хората,” беше плодът на Сариното изобретение, който поникна от нейното недоверие в Бога и неверието в неговото обещание, че ще й даде син. Съответно, помнете, че този син беше замислен от Сара като изпълнение на Божието обещание. Наистина бе замислено и дори очаквано от Сара, и дори от Авраам, че това дете по плът, този див човек, ще бъде приет от Господ като синът, който той е имал в предвид в своето обещание; и че обещанията към Авраам щели да се изпълнят в него. Сигурността за това идва и от факта, че, в последствие, когато Господ казал на Авраам, че щял да му даде син чрез Сара, Авраам отговорил; “О, да може Исмаил да е жив пред тебе!” (Бит. 17:18).

Помнете че Агар, майката на този “човек като диво магаре,” представя завета от Синай; а нейният син, който бил роден по плът, — онзи див човек, — представя децата на този завет от Синай. И точно както изобретението което родило Исмаил, било замислено да изпълни обещанието на Бога, и заветът на Господ с Авраам да бъде изпълнен чрез него, така и тези деца на Синайския завет, подобно на Исмаил, родени по плът, очаквали, че могат да изпълнят обещанието на Бога, и че Господният завет с Авраам е трябвало да бъде осъществен в неговата пълнота чрез тях; тоест чрез плътта.

Но Авраам опазил заповедите на Бога. Правдата на Бога е съществена част от завета с Авраам; защото, без нея, никой не може да постигне даденото на

Авраам наследство в този завет. Но как би могъл роденият по плът Исмаил да спазва Божиите заповеди, когато умуването на плътта е само вражда против Бога, и не се подчинява на Божия закон, нито пък и действително може? Как би могъл този човек диво магаре, със своята ръка издигната против всеки човек, да спазва заповедите на Бога, когато един от двата принципа на целия Божи закон е: “Да обичаш ближния както себе си”?

И това дете на робинята Агар съответства на децата от онзи завет при Синай, който ражда за робство. Както Исмаил, който познавал само раждането на плътта, и само “умуването на плътта,” което е вражда срещу Бога, и не се подчинява на Божия закон, нито пък в действителност може, и те влезли в завет да спазват „наистина“¹ Божия закон!

Но Исмаил не бил синът планиран от Господ: той не би могъл да изпълни обещанието на Бога, нито обещанието на Бога би могло да се изпълни в него. Доколкото това касае Божието обещание и завет с Авраам, раждането на Исмаил не е било нищо повече от това да не се бе раждал въобще.

Съответно, когато Авраам казал на Господ: “О, дано Исмаил да е жив пред тебе!” “Бог казал: Не, жена ти Сара ще ти роди син, и ще го наречеш Исаак. И ще поставя завета си с него за вечен завет, за потомството му след него. И за Исмаил те послушах. Ето, благослових го и ще го направя плодовит, и ще го преумножа; дванадесет князе ще се родят от него и ще го направя велик народ. Но завета Си ще утвърдя с Исаак, когото Сара ще ти роди догодина по това време.” (Бит. 17:19-21).

По това време Сарая била започнала да вярва в Божието обещание, и уповавала само на Бога, и Господ променил името ѝ на Сара. И така, “чрез вяра, самата Сара получи сила да зачене семето”; и според обещанието Исаак бил роден.

А какъв бил нравът на Исаак? — Той е илюстриран в поведението му по времето когато Авраам и той допуснали, че той е трябвало да бъде принесен в жертва. Той се покорил като агне за приношение. Това е илюстрирано допълнително в Битие 26-та глава. След като Авраам бил починал, и Исаак бил наследникът на завета, той живял известно време в земята, където били филистимците. „И филистимците затрупаха и напълниха с пръст всичките кладенци, които слугите

¹ На английски думата „наистина“ (indeed) съдържа в себе си идеята „в дела“ подобно на българската дума „действително“. Така Джоунс чрез игра на думи представя желанието на Израил да се оправдае „чрез дела“.

на баща му бяха изкопали в дните на баща му Авраам. И Авимелех каза на Исаак: Иди си от нас, защото си станал много по-силен от нас! Затова Исаак си отиде оттам, разпъна шатрите си в долината Герар и живееше там. А Исаак изкопа наново водните кладенци, които бяха изкопани в дните на баща му Авраам, защото филистимците ги бяха затрупали след смъртта на Авраам, и ги нарече по имената, с които ги беше нарекъл баща му. И слугите на Исаак копаха в долината и намериха там кладенец с жива вода.” (Бит. 26:15-19).

Тези кладенци едва ли са били на Исаак. Авраам ги е изкопал, и затова те били собственост на Авраам. И когато Исаак станал наследник на Авраам, тези кладенци станали негови по наследство. И сега той ги бил изкопал наново, което било същото като да изкопае нови. По този начин те несъмнено бяха негови. Но те бяха негови и поради една по-голяма причина от тази, защото когато бяха отпушени, филистимците ги бяха напълнили с пръст, показвайки по най-силния възможен начин, че въобще не ги искаха.

Но сега филистимците дойдоха при Исаак и предявиха права за кладенците, които той беше отпушил; които с пълно право бяха негови: “Водата е наша.” (Бит. 26:20). Исаак ги остави да я имат. Но какво би направил Исмаил? И какво бихте направили вие? Кой от „двамата сина“ на Авраам сте вие? “Това са двата завета.” Вие на кой завет принадлежите?

Исаак “изкопа друг кладенец,” а филистимците “се бореа и за него.” Но вместо да се бори за това с тях, Исаак, който имаше голямо право над своята пълна собственост, “се махна от там и изкопа друг кладенец.” Но какво би направил Исмаил? И какво бихте направили вие? Кой от „двамата синове“ на Авраам сте вие? “Това са двата завета.” На кой от тях принадлежите?

Когато Исаак бил изкопал този последен кладенец, защото за него филистимците „не се борили: той го нарекъл Роовот: и казал: Защото сега Господ направи място за нас, и ние ще бъдем плодноносни в земята” (Бит. 26:22).

Но по какъв начин Господ му е направил място? —Просто чрез отказа на Исаак да се бори с филистимците, чрез това че им предаде всичко, което изискваха, дори когато то беше негово по всяко възможно право. Но би ли могъл някога Господ да „направи място“ за Исмаил и онези филистимци? „Прави ли“ Господ „място“ за вас и за завистливите врагове? Кой от „двамата сина“ на Авраам сте вие? “Това са двата завета.” На кой от тях принадлежите?

“Оттам отиде във Вирсавее. И Господ му се яви през същата нощ и каза: Аз съм Бог на баща ти Авраам. Не се бой, защото Аз съм с теб! Ще те благословя и ще

умножа твоеото потомство заради слугата Си Авраам. И той издигна там олтар и призова Името на Господа. Там разпъна и шатрата си, и там слугите на Исаак изкопаха кладенец.” (Бит. 26:23-25).

“Тогава Авимелех отиде при него от Герар с приятеля си Охозат и военачалника си Фихол. И Исаак им каза: Защо сте дошли при мен, като ме мразите и ме изпъдихте от вас? А те казаха: Видяхме явно, че Господ е с теб... Сега виждаме, че ти си благословен от Господа.” (Бит. 26:26-29). Но единствено чрез постоянното му предаване пред тях, те въобще имаха каквато и да е възможност да видят, че Господ бе с него, и че той бе благословеният на Господ. Но какво би направил Исмаил? А какво бихте направили вие? Какво правите? Кой от „двата сина“ на Авраам сте вие? “Това са двата завета.” Вие на кой от тях принадлежите?

И така “е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото тези жени представляват ДВА ЗАВЕТА – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, защото е в робство с децата си; а горният Ерусалим е свободен, който е майка на (всички) нас.“ „Но ние, братя, сме като Исаак деца по обещание.“ (Гал. 4:22-26, 28). Такива ли сте?

5. Отхвърляне на Стария завет - Галатяни 4:21-31

Ривю енд Херълд, 3-ти юли, 1900 г.

“Кажете ми вие, които желаете да бъдете под закона, не чувате ли какво казва законът? Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото тези жени представляват два завета – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, защото е в робство с децата си; а горният Ерусалим е свободен, който е майка на (всички) нас. Защото е писано: „Весели се, неплодна, която не раждаш; възгласи и извикай, ти, която не си била в родилни болки; защото повече са децата на самотната, отколкото децата на омъжената.“ Но ние, братя, сме като Исаак деца по обещание. Но както тогава роденият по плът гонеше родения по Дух, така е и сега. Обаче какво казва Писанието? „Изпъди слугинята и сина ѝ, защото синът на слугинята няма да наследи със сина на свободната.“ И така, братя, ние не сме деца на слугинята, а на свободната.” (Гал. 4:21-31).

Измислената от Сара схема, с която Аврам се съгласи, и която роди Исмаил, синът на робинята, който се роди по плът, се оказа незадоволителна за цялата компания, от самото предприемане на първата стъпка за провеждането ѝ.

“Сарая, жената на Аврам, взе слугинята си Агар, египтянката, и я даде на мъжа си Аврам да му бъде жена. И той влезе при Агар и тя забременя; но като видя, че забременя, господарката ѝ стана презряна в очите ѝ.” (Бит. 16:3, 4). И макар че, както съобщава записът, Сара беше първата която предложи този план, и “Сара . . . взе своята слугиня египтянката Агар, . . . и я даде на съпруга си Аврам, за да бъде негова жена,” но, веднага щом се намери презряна от Агар, (и това стана заради успеха на собствения план на Сара), тя се обърна с упрек към Авраам и каза: “Поради теб ми е тази обида! Дадох слугинята си в твоите обятия, а като видя, че забременя, аз станах презряна в очите ѝ.” (Бит. 16:5).

“А Аврам каза на Сарая: Ето, слугинята ти е в ръката ти. Направи с нея, както искаш.” И Сара се отнесе „зле с нея“ (Бит. 16:6). И въпреки че Господ каза на Агар: “Върни се при господарката си, и се покори под ръката ѝ,” явно е че оттук нататък нищо не беше спокойно и приятно. (Бит. 16:9).

По-нататък, както видяхме, след като се роди Исмаил, Аврам каза на Господ: “О, дано Исмаил да е жив пред теб!” той не бе послушан; но Исмаил беше отстранен

по един ясен начин, и на Авраам беше казано, че неговата жена Сара действително ще му роди един син, и че той ще трябва да му даде името Исаак “И ще поставя завета си с него за вечен завет, за потомството му след него.” (Бит. 17:18, 19).

“И Сара забременя и роди син на Авраам в старините му, в определеното му от Бога време.” “А когато детето порасна, го отбиха. И в деня, когато отбиха Исаак, Авраам направи голямо угощение. А Сара видя, че синът на египтянката Агар, когото бе родила на Авраам, се присмива, затова каза на Авраам: Изпъди тази слугиня и сина ѝ, защото синът на тази слугиня няма да наследи с моя син Исаак! Но тази дума се видя твърде тежка на Авраам поради сина му Исмаил. Но Бог каза на Авраам: Да не ти се вижда тежко за момчето и за слугинята ти; за всичко, което ти каза Сара, послушай гласа ѝ, защото по Исаак ще се нарече твоето потомство.” (Бит. 21:2, 8-12).

Но записът все още не е ясен. Авраам се беше отклонил от ясното обещание на Бога, и беше поставил своето упование в плътта; и не само робинята и нейният син трябваше да бъдат изгонени, но всяко нещо от цялата тази схема, което беше въведено чрез робинята и нейния син, трябваше да бъде напълно отречено и изоставено. Съответно Господ каза на Авраам: “И Бог каза: Вземи сега сина си, единствения си син, когото обичаш, Исаак, и иди в местността Мория и го принеси там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа!” (Бит. 22:2).

Исаак беше детето на обещанието. Нямахме друго обещание за дете, не би могло да има друго такова обещание; и не би могло да има друго дете, без друго обещание. И сега, ако Авраам принесеше Исаак във всеизгаряне, дотолкова доколкото това можеше да се види, това би означавало, да му се отнеме всичко, което му беше обещано. Но когато Авраам погледна към всичко до момента, той погледна още по-надалече, назад чак към първоначалното обещание на Бога, и уповаваше и очакваше, че когато принесе Исаак, Бог със сигурност щеше да изпълни своето обещание като го възкреси от мъртвите—връщайки го обратно от пепелта, след като е изгорил жертвата.

Следователно, този призив на Господ към Авраам, за принасяне на Исаак във всеизгаряне, върна Авраам обратно към нощта на първоначалното обещание, когато Бог му беше казал: “Погледни сега към небето, и преброй звездите ако можеш: и каза му. Толкова ще бъде потомството ти. И той повярва в Господ; и това му го счете за правда” (Бит. 15:5, 6).

По този начин Авраам бил наказан да зависи от и да уповава единствено на голото Божие обещание, във връзка с всичко което се съдържало в това обещание. И ако Авраам беше устоял там от самото начало и беше отказал да се подчини на предложението на Сара по отношение на Агар, не би се появил такъв семеен проблем като този между Сара и Агар; Исмаил никога не би се родил; и Авраам никога нямаше да бъде призован да принесе Исаак. Ако той от самото начало “не се беше разколебал чрез неверие в Божието обещание” (Римл. 4:20), но бе силен във вярата, отдавайки слава на Бога, напълно убеден, че той е способен да изпълни това което е обещал, правдата можеше да му бъде вменена изцяло.

“Това са двата завета; единият от планината Синай, който ражда за робство, който е Агар.” Заветът при Синай беше плодът на плътта – недоверие и неверие в Бога, също както и планът, който въведе Агар и роди Исмаил. И точно както Агар и Исмаил, робинята и нейният син, трябваше да бъдат изгонени, и цялата система, която ги въведе трябваше да бъде отхвърлена напълно, така и заветът от планината Синай трябваше да бъде отхвърлен, и всичко което той внасяше, трябваше да бъде отхвърлено напълно.

Както Авраам и Сара трябваше да изгонят Агар и Исмаил, и да отрекат цялата онази схема, която ги въведе, и самите те да се върнат към първоначалното обещание на Бога, за да зависят изцяло от него, с всичко, което то съдържаше, така трябва и заветът от Синай да бъде отхвърлен, и всичко което се въвежда чрез него трябва напълно да бъде отречено от Израил и всички останали, и да се зависи от и да се уповава единствено на първоначалния завет на Бога с Авраам, за всичко което той обещава. И така, ние четем: —

“При избавлението от Египет Бог поиска да им разкрие Своята мощ и милост, за да Го заобичат и да Му се доверят. Той ги доведе при Червеното море - където, подгонени от египтяните, бягството им изглеждаше невъзможно - за да могат да осъзнаят своята пълна безпомощност, своята нужда от Божествена помощ; и тогава издейства тяхното избавление. По този начин те бяха изпълнени с любов и благодарност към Бога и с доверие в Неговата сила да им помага. Той ги бе привързал към Себе Си като техен избавител от временното робство.

“Но в умовете им трябваше да се запечата една много по-голяма истина. Живеещи сред идолопоклонство и поквара, те нямаха истинско понятие за светостта на Бога и за извънредно голямата греховност на собствените си сърца, за своята съвършена неспособност да отдават послушание на Божия закон и за нуждата си от Спасител. Всичко това те трябваше да научат.

“Бог ги доведе при Синай; изяви силата Си; даде им закона Си с обещанието за големи благословения при условие на послушание: “...ако наистина ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, то... ще Ми бъдете царство свещеници и свят народ” (Изход 19:5, 6). Людете не осъзнаваха греховността на собствените си сърца и че без Христос е невъзможно да пазят Божия закон; затова с радост влязоха в завет с Бога. Чувствайки, че са в състояние да установят своя собствена правда, те заявиха: “Всичко, каквото е казал Господ, ще вършим и ще бъдем послушни” (Изход 24:7).

Бяха свидетели на страшното величие, с което бе провъзгласен Божият закон, и бяха треперили от страх пред планината; но само няколко седмици изминаха и нарушиха завета си с Бога, и се поклониха на направен образ. Те не можеха да се надяват на Божията благодат чрез един завет, който бяха нарушили. И сега, виждайки своята греховност и нужда от прощение, бяха доведени до там, че да почувстват нуждата си от Спасителя, разкрит в Авраамовия завет и представен сяньково в жертвоприношенията. Сега чрез вяра и любов те бяха привързани към Бога като към техен избавител от робството на греха. Сега бяха подготвени да оценят благословенията на **НОВИЯ ЗАВЕТ**. *Патриарси и пророци – стр. 371, 372 в оригинал, Гл. 32 законът и заветите - Параграф 29-31*

6. Въвеждането на „Ако“ и „Тогава“ - Галатяни 4:21-24

Ривю енд Херълд, 10-ти юли, 1900 г.

“Кажете ми вие, които желаете да бъдете под закона, не чувате ли какво казва законът? Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото тези жени представляват два завета – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар;” (Гал. 4:21-24).

Заветът от планината Синай е заветът, който Бог сключи с израилтяните, когато ги хвана за ръка, за да ги изведе от Египет.

Този завет имаше недостатък. “Защото, ако онзи първи завет е бил без недостатък, Бог не би търсил място за втори.” (Евр. 8:7).

Този завет имаше недостатък в обещанията: защото вторият завет е “по-добър завет” от този, в това че той “бе установен върху по-добри обещания.” (Евр. 8:6).

Недостатъкът на този завет беше преди всичко в народа. “Защото като открива недостатък в тях, казва: „Ето, идат дни, казва Господ, когато ще сключа с израилевия дом и с юдовия дом нов завет.” (Евр. 8:8).

Затова, след като недостатъкът на този завет беше в неговите обещания, и недостатъкът бе предимно в самите хора, от това следва, че обещанията върху които беше учреден този завет, бяха преди всичко обещанията на народа.

Какви, тогава, бяха тези обещания? — Те са в завета, който беше сключен с тях, когато излязоха от Египет, и ето тук е този завет: —

“Вие видяхте какво направих на египтяните, а вас носих на орлови криле и ви доведох при Себе Си. И сега, ако усърдно ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, вие ще бъдете Мое собствено притежание от всички народи, защото Моя е цялата земя. И вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ. Това са думите, които трябва да кажеш на израилевите синове... И целият народ отговори в съгласие и каза: Всичко, което Господ е казал, ще направим. И Мойсей отнесе на Господ думите на народа.” (Изх. 19:4-6, 8).

В това съгласие, целият народ обеща да е послушен на гласа на Господ. Те още не бяха чули какво щеше да говори този глас. Но в двадесетата глава, те чуха, че гласът изговаряше думите на десетте заповеди, към които, когато Господ беше

говорил, “той не добави повече.” И когато бяха чули това, те подновиха тържествено своето обещание: “Всичко което Господ е казал ще направим и ще бъдем послушни.”

Че това е заветът, който Господ направи с тях, когато ги хвана за ръка, за да ги изведе от Египет, е сигурно от следните думи: —

“Защото не говорих на бащите ви и не им заповядах за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох от египетската земя; а това слово им заповядах и казах: Слушайте гласа Ми И Аз ще ви бъда Бог, и вие ще Ми бъдете народ; и ходете по всичките пътища, които ви заповядам, за да ви бъде добре.” (Ер. 7:22, 23).

И това се потвърждава със сигурност в следните думи: “И ти им кажи: Така казва Господ, Израилевият Бог: Проклет човекът, който не слуша думите на този завет, който заповядах на бащите ви в деня, когато ги изведох от египетската земя, от желязната пещ и казах: Слушайте гласа Ми и вършете тези думи според всичко, което ви заповядах; и ще Ми бъдете народ, и Аз ще ви бъда Бог” (Ер. 11:3, 4).

Вижте внимателно всяко от тези три твърдения на завета, и вижте как обещанията са поставени в последователност. Първото, което идва от страна на Господ: “Ако действително послушате моя глас, и пазите моя завет, ТОГАВА . . . ще ми бъдете царство от свещеници и свят народ,” и т. н. От това става ясно, че Господните обещания не биха могли да се осъществят, докато те не са изпълнили своите обещания; защото заветът започва с “ако.” “АКО вие” направите това и онова, “ТОГАВА” ще стане това и онова.

Такава е подредбата и във второто изявление: “Послушайте гласа ми И аз ще бъда ваш Бог, И вие ще ми бъдете народ.” Според това изявление, той няма да бъде техен Бог, и те няма да бъдат негов народ, докато не са изпълнили това което са обещали; докато не са послушали гласа му, така както бяха обещали.

Третото изявление остава същото: “Послушайте гласа ми и ги извършвайте, според всичко което съм ви заповядал: ТАКА ще бъдете мой народ, и Аз ще бъда ваш Бог.” Това не само напълно изяснява, че нищо не би могло да се изпълни от страна на Господ докато те не са направили това което са обещали; но и че Господната част трябваше да се изпълни ЧРЕЗ ИЗВЪРШВАНЕТО на това което бяха обещали. “Послушайте моя глас,” “и вършете;” “ТАКА ЧЕ [по този начин, чрез това средство] да бъдете мой народ, и аз да бъда ваш Бог.”

Тогава, щом от страна на Господ, в този завет, Господните обещания, или това което Господ би могъл да направи, би могло да се случи единствено по един вторичен начин, като последица от извършването от хората на това което бяха обещали, тогава е напълно ясно, че този завет почиваше, беше установен единствено върху обещанията на хората.

Тогава какво струваха тези обещания на народа? Какво бяха обещали те? Те действително бяха обещали, че ще слушат гласа на Господ. Бяха обещали да послушат неговия закон, — наистина да пазят десетте заповеди.

Но какво беше състоянието им, когато дадоха тези обещания? — То съответстваше на състоянието на Исмаил в семейството на Авраам. Те съответстваха на Исмаил: те бяха родени само по плът, и познаваха само раждането на плътта, и по този начин имаха само ума на плътта. Но “умът на плътта е враждебен на Бога: защото не се подчинява на Божия закон, нито пък и в действителност може.” “Онези които са в плътта не могат да угодят на Бога.”

Щом това е било тяхното състояние, каква би могла в действителност да е стойността на всяко обещание, което биха дали за спазване на десетте заповеди? — Всяко едно от тях, или всички те, просто не биха могли да струват абсолютно нищо.

Съответно, в този завет, хората обещаха да вършат нещо, което беше невъзможно за тях. И щом, със своите обещания в този завет, Господ не би могъл да влезе, докато те не са изпълнили своите обещания; докато не са извършили това с което са се съгласили, тогава е сигурно, че заради всяка практическа цел, която хората са осъзнавали, или замисляли, този завет не струваше абсолютно нищо, защото обещанията върху които почиваше, не струваха абсолютно нищо.

По своята същност, този завет би могъл да ражда само за робство; понеже хората върху чиито обещания почиваше той, бяха самите те подчинени вече на робството на плътта, робството на греха; и вместо наистина да спазват Божиите заповеди, те щяха да ги нарушават. И не само че щяха да нарушават заповедите, които бяха обещали да не нарушават, но неизбежно щяха да нарушават и обещанията, които бяха дали да не нарушават заповедите. И това е просто, защото те бяха в състояние в което не се подчиняваха на Божия закон, нито биха могли да го правят.

И това беше демонстрирано веднага. Защото, когато Мойсей се беше възкачил на планината, за да получи копие от закона, който те бяха обещали да „слушат

действително,” той беше там едва четиридесет дни, когато те възкликнаха: “Стани, направи ни богове, които да ходят пред нас; защото на този Мойсей, човека, който ни изведе от египетската земя, не знаем какво му стана.” (Изм. 32:1). И те си направиха златно теле—богът на Египет—и му се поклониха, според обичая на Египет; което показва, че в сърцето си все още бяха в египетско робство, и действително бяха като Исмаил, сина на египтянката Агар, “родени по плът.”

И макар че всичко това е писано за разбиране от всички хора, които ще дойдат след това, и за поука на нас “върху които са дошли краищата на света,” необикновен е фактът, че дори днес има хора, които понеже познават само раждането на плътта, не са родени отново, и не познават раждането на Духа, все пак ще влезнат в точно един такъв завет; и ще се подпишат, че наистина ще спазват всички заповеди на Бога. Но проблема при тези хора е точно проблемът, който имаха и хората при Синай, тъй като това винаги е проблем с хората при Синай: “Те нямат истинска концепция за святостта на Бога; за извънредната греховност на собствените им сърца . . . Чувствайки че са способни да установят тяхна собствена правда, ТЕ ЗАЯВИХА: ‘Всичко което Господ е казал, ще направим и ще бъдем послушни.’”

Разбира се, тук възниква въпросът: “Защо тогава им беше позволено от Господ да влезнат в един такъв завет? Защо Господ склучи с тях такъв завет?” Отговорът на този въпрос ще се даде в следващата седмица.

7. Старият завет богу към Новия - Галатяни 4:21-31

Ривю енд Херълд – 17-ти юли, 1900 г.

“Кажете ми вие, които желаете да бъдете под закона, не чувате ли какво казва законът? Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото тези жени представляват два завета – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, защото е в робство с децата си; а горният Ерусалим е свободен, който е майка на (всички) нас. Защото е писано: „Весели се, неплодна, която не раждаш; възгласи и извикай, ти, която не си била в родилни болки; защото повече са децата на самотната, отколкото децата на омъжената.“ Но ние, братя, сме като Исаак деца по обещание. Но както тогава роденият по плът гонеше родения по Дух, така е и сега. Обаче какво казва Писанието? „Изпъди слугинята и сина ѝ, защото синът на слугинята няма да наследи със сина на свободната.“ И така, братя, ние не сме деца на слугинята, а на свободната.” (Гал. 4:21-31).

Първият завет имаше недостатък. Този недостатък беше в обещанията; защото той се основаваше предимно на обещанията на хората, а хората бяха обещали нещо, което им беше невъзможно да изпълнят.

Защо тогава им беше позволено от Господ да влязат в един такъв завет? Не знаеше ли Той, че хората няма да бъдат в състояние да изпълнят това което са обещали? —Трябва да сме сигурни, че е знаел.

Но народът не знаеше това. “Живеейки [в Египет] всред идолопоклонство и поквара, те нямаха истинско разбиране за святостта на Бога; за неимоверната греховност на техните сърца; тяхната пълна неспособност, в тях самите, да отдадат послушание на Божия закон; и тяхната нужда от Спасител. ТЕ ТРЯБВАШЕ ДА БЪДАТ УЧЕНИ НА ВСИЧКО ТОВА. Бог ги довел до Синай; изявил славата си; дал им закона си, с обещанията за велики благословения при условие на послушание. Хората не осъзнали греховността на собствените си сърца, и че без Христос им било невъзможно да спазват Божия закон; и те лесно влезли в завет с Бога. Чувствайки че са способни да установят своя собствена правда, те заявиха, ‘Всичко което Господ е казал ще направим и ще бъдем послушни.’”

Понеже хората не знаели тези съществени неща за себе си; —“тяхната пълна неспособност, и т. н.; - понеже те не биха повярвали в Бога, така че да могат да разберат; —и щом “трябвало да бъдат учени на всичко това,” — единственото сигурно средство чрез което те можели да бъдат научени на, това което не знаели, било като се пробват, и се провалят; и по този начин научат от опит, че не биха могли сами да установят тяхна собствена правда като Божия правда. Тогава те щели да пожелаят да приемат чрез вяра правдата на Бога, която се установява чрез вяра.

Всичко това е напълно ясно от обстоятелствата на случая.

Както видяхме в предишното изследване, преди да напуснат Египет, Господ им бил казал: “Ще ви приема за Мой народ, и ще бъда ваш Бог. И ще познаете, че Аз съм ГОСПОД, вашият Бог” (Изх. 6:7). Сега не е ли съвършено ясно, че, като са били повярвали в това, те биха познали, че Той вече е бил Господ техният Бог, и нямаше да е нужно да влизат в тази сделка с Господ, за да може Господ да стане техен Бог, и да ги направи негов народ.

Ако те били повярвали, чрез собственото му слово, че Той вече е техен Бог, и че те вече са негов народ; и ако бяха познали, че Той вече е Господ техният Бог (Изх. 6:7), щеше ли да е нужно да обещават, че „действително“ ще пазят неговия закон, за да могат да бъдат негов народ, и той да бъде техен Бог? — Ясно е, че нямаше да е нужно.

Ако бяха повярвали, че Господ ще им „даде“ „за наследство“ наследството за което се е клел да даде на Авраам, на Исаак и на Яков (Изх. 6:8), щеше ли някога да може да се намери каквото и да е място за сделка, в която те да влизат, и според която, чрез дела, да трябва да спечелват това наследство? — Ясно е, че не.

С други думи: Ако бяха приели Бога, чрез вяра, в тези неща, които той им беше обещал преди да напуснат Египет, щеше ли да е нужно да се опитват да го спечелят за себе си в тези неща, чрез собствените си дела? — Ясно е, че не.

С други думи: Ако те са познавали, и са били в Божия завет с Авраам, вечният завет, щяха ли да имат някога нужда от това да познават или да влизат в този друг завет на Синай, който в същината си беше само техен собствен, понеже почиваше само на техните обещания? — Ясно е, че не.

Проследявайки обратно мисълта до нейния паралелен оригинал в тези стихове от Галатяните, паралелният въпрос е, —

Ако Сара и Аврам бяха повярвали в Божието обещание и се бяха държали здраво само за това, щеше ли някога Исмаил да намери място в семейството на Авраам? Щяха ли някога на Авраам да му се раждат двама сина? — Ясно е, че не.

Тогава е ясно, че никога не е имало каквато и да е нужда Авраам да има повече от един син, синът, който Бог му беше обещал. Но, “това са двата завета; единият от планината Синай, който ражда за робство, който е Агар.”

И точно както, никога не е било нужно Авраам да има повече от един син – синът, който Бог беше обещал, — така не е имало и нужда някога Израил да има повече от един завет—заветът на Бога с Авраам—вечният завет.

Точно както нямаше нужда от тези двама сина, така нямаше нужда и от двата завета.

И, както чрез неверие и недоверие в Бога, Агар и Исмаил бяха въведени в това, точно по същия начин чрез неверие и недоверие в Бога, заветът при Синай беше въведен там.

И както Агар и Исмаил никога не са имали въобще каквото и да е признание в даденото от Бога обещание, че ще даде син на Авраам, точно така и заветът при Синай въобще никога не е имал каквото и да е признание в Божието обещание за спасението на човечеството.

Както Агар и Исмаил трябваше да бъдат изгонени, и всичко което ги беше въвело трябваше да бъде напълно отречено, за да може синът, който Бог беше обещал да има онова място, което му принадлежи; точно така и заветът при Синай трябваше да бъде премахнат, и всичко което бе довело до него, да бъде напълно отречено, от страна на народа, на чието обещание единствено почиваше този завет, за да може изначалният завет на Бога—заветът с Авраам – вечният завет—да има мястото, полагащото му се място в живота и спасението на хората.

Но, както проблемите и паденията на Сарая и Аврам в схемата, която въведе Агар и Исмаил, бяха средство за окончателното им довеждане до точката в която те се довериха безрезервно единствено на Божието обещание; по същия начин проблемите и мрачното падение, което преживя Израил в първия завет, ги доведе до точката в която оцениха, и безрезервно се довериха на Божия първоначален завет, —заветът с Авраам, —неговият вечен завет, —който той им беше дал още преди въобще да са напусkali Египет.

Защото, както видяхме, Израил наруши, както Божия закон, така и своя завет, че няма да го нарушава. И когато Мойсей слезе от планината, държейки в ръцете си плочата на закона, за който те бяха влезли в завет, че ще слушат “наистина,” и видяха какво бяха направили, “той изхвърли плочите от ръцете си и ги строши в подножието на планината” (Изх. 32:19), “показвайки по този начин, че, както те бяха нарушили техния завет с Бога, така и Бог беше нарушил своя завет с тях” (*Патриарси и пророци, с. 320 в оригинал; Гл. 32 Законът и заветите - Параграф 31*).

По този начин те се озоваха в безизходица, и напълно безпомощни, с напълно изчерпани ресурси. Защото “те не биха могли да се надяват на Божието благоволение чрез един завет, който бяха нарушили; и сега, виждайки своята греховност и нуждата си от прощение, те бяха доведени до там, че да почувстват нуждата си от Спасителя, разкрит в Авраамовия завет, и символизиран в жертвоприношенията. Сега те бяха подготвени да оценят благословенията на новия завет” (Пак там, с. 372).

По този начин заветът от Синай ги доведе до завета с Авраам. Първият ги заведе при втория завет. Старият завет ги доведе при новия завет. И по този начин законът, който беше основата на този завет, —нарушеният закон, —беше детеводителят, който ги водеше при Христос, за да могат да бъдат оправдани чрез вяра.

Моля прегледайте отблизо и внимателно това изследване; защото в следващите изучавания, ще преминем от този към новия завет.

8. Контрастът между заветите - Галатяни 4: 21-24, 28

Ривю енд Херълд, 24-ти юли, 1900 г.

“Кажете ми вие, които желаете да бъдете под закона, не чувате ли какво казва законът? Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото тези жени представляват два завета – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар;...Но ние, братя, сме като Исаак деца по обещание.” (Гал. 4:21-24, 28).

Както Исмаил се роди изцяло по плът, без никакво обещание от Бога, но от недоверие и неверие в обещанията на Бога, така беше и първият завет—заветът от Синай.

И както Исаак беше роден напълно според обещанието на Бога, единствено в зависимост от това обещание, така е и новият завет—вечният завет.

Първият завет се основаваше на обещанията на народа, и зависеше единствено от усилията на хората. Вторият завет се състои единствено от обещанието на Бога, и зависи от силата и делото на Бога.

Първият завет се движи по следния начин: “Ако Вие” направите така или иначе. При новия завет няма нито „ако“, нито някое от делата на хората, но е изцяло дело на Господ. Вижте ги поставени един до друг: —

Старият завет

“И сега, ако наистина ще слушате гласа Ми и ще пазите завета Ми, вие ще бъдете Мое собствено притежание от всички народи, защото Моя е цялата земя. И вие ще Ми бъдете царство от свещеници и свят народ. Това са думите, които трябва да кажеш на израилевите синове.” “Слушайте гласа Ми и Аз ще ви бъда Бог, и вие ще Ми бъдете народ;” “Слушайте гласа Ми и вършете тези думи според всичко, което ви заповядах; ТАКА ще Ми бъдете народ, и Аз ще ви бъда Бог” (Иzx. 19:5, 6; Ер. 7:23; 11:4).

Новият завет

“Защото ето заветът, който ще направя с израилевия дом след онези дни, казва Господ: ще положа законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ. И няма вече да учат всеки

съгражданина си и всеки брат си, като му казват: Познай Господа; защото всички ще Ме познават – от малък до голям между тях. Защото ще покажа милост към неправдите им и греховете им и беззаконията им няма да помня вече.“ (Евр. 8:10-12).

Нека прочетем новия завет, започвайки с “Ако вие,” и т. н.: “Ако поставите законите ми в умовете си, и ги напишете в сърцата си, тогава Аз ще бъда ваш Бог, и вие ще бъдете мой народ.” “Поставете законите ми в умовете си, и ги напишете в сърцата си, за да мога да бъда ваш Бог, и вие да може да бъдете мой народ.”

Ако новият завет се прочиташе по този начин, колко хора биха могли някога да станат Господни хора? И на колко хора Той би могъл някога да стане техен Бог? — Абсолютно на никого; защото никой човек не може да напише Божия закон в сърцето си; никой не може да постави Божия закон в ума си; защото “плътският ум е враждебен на Бога, защото не се подчинява на Божия закон, нито действително може.” Нищо по-малко от Божията сила, и единствено тя, чрез вечния Дух, не би могло някога да постави Божия закон в ума на който и да е човек, или да го напише в сърцето му.

Но точно това на практика се съгласи да направи Израил при Синай, в стария завет. Защото те се съгласиха да пазят Божия закон „действително,” което никой човек не може да направи, без този закон да бъде поставен в ума му, и да бъде написан в сърцето му. Те се съгласиха да пазят Божия закон „действително“, ТАКА ЧЕ, или, ЗА ДА могат да бъдат негов народ, и той да бъде техен Бог. Следователно, тяхното съгласие, бе ясно по силата на това, че самите те щяха да поставят Божия закон в умовете си, и да го напишат в сърцата си; и това беше когато, все още познаваха само раждането по плът; когато все още имаха само плътски ум, който “е враждебен на Бога, защото не се покорява на Божия закон, нито пък наистина може.”

По този начин те щяха да бъдат праведни чрез собствените си усилия; и чрез тази правда трябваше да направят себе си Божий народ, и да го спечелят за свой Бог.

Така, този завет бе изцяло на дела; на правда чрез дела; на спечелването на Божието благоволение чрез дела; на спасение чрез дела.

Това беше един завет в който, поради техните дела, наградата не трябваше да се счита от благодат, но от дълг.

Това беше един завет в който нямаше такова нещо като прощение на греховете: той беше робски и раждаше само за робство.

И затова този завет е въведен в това инструктиращо писмо към Галатяните. Галатяните са търсили правда чрез дела, чрез техните усилия. Те търсили да „се усъвършенстват по плът.“ Но каквото и да се опитва да търси един християнин по този начин - правда, или съвършенство, така той е отпадал от благодатта. Той наистина е изоставил благодатта; понеже “за този който работи наградата му не се счита за благодат, но за дълг.” И “ако беше от дела, то вече не е от благодат” (Римл. 4:4; 11:6).

Това е била позицията и състоянието на “повярвалите фарисеи,” които били отклонили Галатяните. Отивайки към една система на правда чрез дела, и старание да се усъвършенстваш по плът, повярвалите фарисеи били изопачили всичко дадено им от Бога, за да ги спаси от робството на себеправедността и делата на плътта; и чрез тази фалшива система те извъртели дори самото евангелие на Христос.

От друга страна, новият завет е изцяло от благодат, и от делата на Бога чрез благодат.

Това е един завет в който делото е единствено Божие дело, и правдата - Божия правда.

Това е един завет в който всеки участник е роден от Духа, и по този начин получава нов ум и ново сърце, в чийто ум е поставен Божия закон, и в чието сърце този закон е написан чрез Духа на живия Бог.

Това е един завет при който, чрез творческата сила на Божието обещание, всеки който се покорява на това обещание е сътворен като Божие дете. “Защото сме Негово творение, създадено в Христос Иисус за добри дела, в които Бог отнапред е наредил да ходим.” (Еф. 2:10).

Това е един завет, в който прощение на греховете се добива единствено, напълно и безплатно, поради милостта на Бога, и чрез неговото обещание: за да може греховете и нечестията да не се помнят никога повече.

Това е един завет чрез който действително трябва да се намери прощение за греховете на народа, дори онези които са под първия завет. Защото “той [Христос] е посредникът на новия завет, та посредством смъртта, за

изкуплението на престъпленията, които бяха под първия завет, призованите да могат да получат обещанието за вечното наследство” (Евр. 9:15).

Забележете отново, че в новия завет няма споменаване на никакво извършване от страна на народа. Извършването е изцяло от Бога: “Ще поставя законите си в ума им, и ще ги напиша в сърцата им.” “Ще им бъде Бог.” “Ще бъде милостив към тяхната неправда, и греховете и нечестията им няма да си спомням повече” (Евр. 8:12).

В новия завет работещият е Бог. “Защото Бог е който действа да искате и да извършвате по неговото благоволение” (Фил. 2:13). “Чрез кръвта на вечния завет,” “Богът на благодатта” ви прави “съвършени във всяко добро дело да извършвате неговата воля, изработвайки във вас това което е благоугодно пред него чрез Исус Христос” който е “гарантът” на този “по-добър завет” (Евр. 13:20, 21; 7:22).

Единственият начин, чрез който хората могат да влезнат в този завет, е пасивният: те трябва да се покорят на Божията правда. (Римл. 10:3). Те “предават” себе си на Бога и своите части като “членове, като инструменти на правдата на Бога” (Римл. 6:13).

Така всеки който е участник в този завет по какъвто и да е начин, е участник в него изцяло чрез обещанието на Бога; и така става дете на обещанието, “както бе Исаак,”.

Няма друг начин да бъдеш участник в новия завет, освен чрез обещанието на Бога: защото в завета не се съдържа нищо друго освен голите обещания на Бога. Няма друг начин да бъдеш Божие дете, освен чрез обещанието на Бога: обещание прието чрез вяра. Греховете ни са простени, неправдата ни е опростена, защото Бог го казва, и ние знаем това чрез словото на това обещание. Този който приема и зависи единствено от обещанието на Бога е от Божия народ, защото Бог го е казал. Бог е негов Бог, защото Бог го е казал. Законът на Бога е в ума му, и е написан на сърцето му, защото Бог е обещал, че ще го постави в ума му и ще го напише в сърцето му; и той се е покорил на Бога относно извършването му от Бога. И подчинявайки се на Божията правда по този начин, той си почива безопасно в обещанието на Бога в Христос, който е посредникът и гаранта на новия завет. И “това е делото на Бога, да повярват в онзи когото той е изпратил” (Йоан 6:29).

Старият завет се е състоял, и винаги се състои, от обещанията и делата на народа, които познават само раждането и ума на плътта. Новият завет винаги

се състои от обещанията и делата на Божията правда в онези които познават раждането на Духа чрез обещанието на Бога.

9. Азът или Христос? - Галатяни 4:21-31; 5:1

Ривю енд Херълд, 31-ви юли, 1900 г.

“Кажете ми вие, които желаете да бъдете под закона, не чувате ли какво казва законът? Защото е писано, че Авраам имаше двама сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото тези жени представляват два завета – единият от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар; и тази Агар представлява планината Синай в Арабия и съответства на днешния Ерусалим, защото е в робство с децата си; а горният Ерусалим е свободен, който е майка на (всички) нас. Защото е писано: „Весели се, неплодна, която не раждаш; възгласи и извикай, ти, която не си била в родилни болки; защото повече са децата на самотната, отколкото децата на омъжената.“ Но ние, братя, сме като Исаак деца по обещание. Но както тогава роденият по плът гонеше родения по Дух, така е и сега. Обаче какво казва Писанието? „Изпъди слугинята и сина ѝ, защото синът на слугинята няма да наследи със сина на свободната.“ И така, братя, ние не сме деца на слугинята, а на свободната. И така, стойте твърдо в свободата, за която Христос ни освободи, и не се заплитайте отново в робско иго” (Гал. 4:21-31; 5:1).

Първият завет зависеше от обещанията на народа, които познаваха само раждането по плът. Тези обещания бяха, че те ще спазват десетте заповеди „наистина.“ Но, познавайки само раждането по плът, по това време те бяха престъпници на Божия закон, и по този начин бяха роби на греха. И познавайки само раждането по плът, и имайки само плътски ум, тяхното обещание да са „наистина“ послушни на Божия закон беше безполезно, защото “умуването на плътта е вражда срещу Бога; защото не се покорява на Божия закон, нито пък може” (Римл. 8:7).

Ако те не бяха давали въобще никакво обещание да са послушни на закона, щяха да го нарушат; защото познаваха само раждането по плът, а “тези които са в плътта не могат да угодят на Бога.” Следователно, без никакво обещание да спазват закона, без новото раждане, те биха продължили да робуват на греха. И когато обещаха „действително“ да пазят закона, и после нарушиха обещанието си (което беше неизбежно при условие, че имаха само плътски ум), това само ги доведе още по-дълбоко в робство, защото да “се обречеш с оброк на Господ,” а после “да се бавиш в изпълнението му,” е “трях” (Вт. 23:21).

Затова, този завет, който беше внесен чрез онези, които вече бяха в робство, и бивайки един завет, който по своите условия, ражда за робство, бе само един

завет на робство—един завет в който самите им усилия да се избавят от робството в което вече се намираха, само ги докараха още по-дълбоко в робство, робството на греха, робството на собствените им дела и нарушени обещания, които бяха само грях.

В последствие, всичко което се е виждало, или е можело да се види, в първия завет било, и е, един нарушен закон. И за да може това да бъде завинаги така ясно, че никой да не сбърка като не го види, когато Мойсей слязъл от планината и видял тяхното идолопоклонство, той, имайки в ръцете си плочите на Божия закон, “хвърли плочите от ръцете си и ги строши в подножието на планината” (Иzx. 32:19).

Първоначално те били нарушители на закона. Обещали че никога повече няма да нарушават закона. Те отново нарушили, както закона, така и обещанието си да не го нарушават. И когато, по тази причина, поради това, Мойсей хвърлил от ръцете си плочите на Божия закон, и ги строшил, това е трябвало завинаги да предаде, на тях, а и на всички хора, един божествен, нагледен урок, че в първия завет, и във всичките им усилия за себеправедност, и във всичките им обещания да не нарушават закона, никой не може да види нищо друго освен **СТРОШЕНИЯ/НАРУШЕНИЯ ЗАКОН.**

Но тогава, и там, присъствал Авраамовият завет, заветът на вярата, Божият вечен завет, за да ги избави от робството и игото на робството, което беше върху тях поради завета на делата, на неверието в което бяха влезли. “Те не можеха да се надяват на Божието благоволение чрез един завет, който бяха нарушили” — чрез един завет в който не можеше да се види нищо освен нарушения закон на Бога. И сега, виждайки своята греховност и нуждата си от прощение, те бяха доведени дотам, че да усетят нуждата си от Спасителя, разкрит в Авраамовия завет и символизиран в жертвените приноси.”

Позовавайки се именно на завета с Авраам, Исаак и Яков, Мойсей се застъпвал пред Бога, за милост към хората, които се покланяли на златното теле в подножието на планината, докато все още бил на планината, преди да слезе за първи път. Забележете: в Изх. 32:1-6 е даден запис за това как хората направили златното теле и му се поклонили. В седми стих “Господ казал на Мойсей: Иди, слез долу; защото твоят народ, които ти изведе от египетската земя, се извратиха: те скоро излязоха от пътя, който им заповядах; направиха им излято теле, и му се поклониха . . . Сега затова остави ме, гневът ми да се разпали срещу тях, и да мога да ги погълна” (Иzx. 32:7-10).

“Тогава Мойсей се помоли на Господа, своя Бог, и каза: Господи, защо да пламне гневът Ти против Твоя народ, който си извел от египетската земя с голяма сила и мощна ръка?... Отвърни се от разпаления Си гняв и се разкай за това зло, което възнамеряваш против народа Си! Спомни си за слугите Си Авраам, Исаак и Израил, на които си се клел в Себе Си, като си им казал: Ще умножа потомството ви както небесните звезди и цялата тази земя, за която говорих, ще дам на потомството ви и те ще я наследят до века. И Господ се разкай за злото, което беше казал, че ще направи на народа Си.” (Изх. 32:11-14).

По този начин, това което спаси народа от робството и от проклятието на техните грехове при първия завет, беше Авраамовият завет, Божият вечен завет. И така е винаги. (Евр. 9:15)

Тогава Мойсей слезе от планината, с плочите на закона в ръцете си, и хвърли от ръцете си плочите на закона, и ги строши, по този начин “показвайки, че както те бяха нарушили техния завет с Бога, така и Бог беше нарушил своя завет с тях;” и обозначавайки, че в този завет не можеше да се види нищо освен нарушения закон; и че те “не биха могли да се надяват на Божието благоволение чрез един завет който бяха нарушили.” И “сега виждайки своята греховност и нуждата си от прощение, те бяха доведени до там че да усетят нуждата си от Спасителя, разкрит в Авраамовия завет, и символизиран чрез жертвените приноси. Сега, чрез вяра и любов, те бяха обвързани с Бога като техен избавител от робството на греха. Сега бяха подготвени да оценят благословенията на новия завет.” (*Патриарси и пророци – с. 373 в оригинал; Гл. 32 Законът и заветите - Параграф 31*).

Така заветът при Синай ги доведе при завета с Авраам. Първият завет ги доведе при втория завет. Старият завет ги доведе при новия завет. И по този начин, законът, който беше основата на този завет, —нарушеният закон, —беше детеводителят, който ги води при Христос, за да могат да се оправдаят чрез вяра.

Така “И Господ каза на Мойсей: Изсечи си две каменни плочи като първите и ще напиша на тези плочи думите, които бяха на първите плочи, които ти строши.” (Изх. 34:1). А Мойсей каза: “ И аз направих ковчег от акациево дърво, изсякох две каменни плочи като първите и се изкачих на планината с двете плочи в ръката си. И Той написа на плочите като писаното преди — десетте заповеди, които Господ ви изговори на планината отсрещ огъня в деня на събранието; и Господ ми ги даде. И аз се обърнах и слязох от планината, и сложих плочите в ковчеза, който бях направил; и те са там, както ми заповяда Господ.” (Вт. 10:3-5).

Тогава всред народа бе установена службата на светилището, със “Спасителят символизиран в жертвените приноси;” и с Христос, “Посредникът на новия завет,” “единият Ходатай между Бог и хората,” представен чрез първосвещеника в неговата служба в светилището. В това светилище те донесоха своите приноси в покаяние и вяра, и изповядаха греха си. Кръвта на техния принос беше внесена от първосвещеника в светилището, направи се умилоствивение за тях, и грехът бе простен. И в Деня на Умилоствивението, кръвта от приноса за целия народ бе попръскана върху умилоствивилището, и пред умилоствивилището, което беше върху ковчега, над плочите на закона.

По този начин, между грешника и закона винаги имаше жертва, която представяше Христос (и която, в неговата вяра, беше Христос, Гарант на „подобрия завет“), чрез която на грешника бе докарвано прощение за греховете, и правдата на Бога, която задоволяваше всички изисквания на закона. И така, чрез вярата в Христос, при този завет в който Христос е Посредник, и на който Той е гарант, се вижда само един не нарушен закон.

Такова е било, и е, истинското значение на новия порядък на нещата при Синай, след разбиването на плочата, и след завършване на анулирането на първия завет. Това беше пътят на вярата, пътят на „правдата на Бога, която е чрез вярата на Исус Христос към всички и на всички които вярват” (Римл. 3:22).

Но, ето, в своето неверие, в последствие Израил превърнал всичко това в една система от дела, точно каквато била тази при първият завет. И онези жертви и приноси и свързаните с това церемонии, бяха дадени от Господ, за да бъдат изцяло изразът на вярата. Но, в своето неверие, Израил пропусна всичко това и го превърна само в една система на дела, на церемониализъм. Вместо правдата да идва чрез вяра и жертвите и приносите да са само изразът на вярата, те очакваха правда чрез самия принос, и заради доброто им дело в извършването на приноса.

Така е било и по времето на Христос на земята, и по времето на Павел и Галатяните. Така е било и при „повярвалите фарисеи“, които объркали галатяните и ги отклонили от правдата чрез вяра към правда чрез дела и церемониализъм. И затова Павел е можел да напише, и писал, “че Авраам имаше двама сина, единият от слугинята, другият от свободната. Но този който беше от слугинята се роди по плът; но този от свободната се роди по обещание. А тези неща са алегория: защото това са двата завета; единият от планината Синай, който ражда за робство, който е Агар. Защото тази Агар е планината Синай в

Арабия, и съответства на Ерусалим днешния Ерусалим, и е в робство с децата си” (Гал. 4:22-25).

По този начин, самото средство, което Бог бе дал, за да ги избави от робството на стария завет, чрез неверие те превърнаха в робска система, която точно съответстваше на онова робство на стария завет. Те наистина бяха извратили новия завет, както беше изразен тогава, и го превърнаха в самите принципи на стария завет – правда чрез дела. Онова което беше евангелието, изразено в жертвите, приносите и службата от онова време, те го изопачиха в робството на правда чрез дела, и церемониализъм, точно както „повярвалите фарисеи“ сред галатяните, изопачили евангелието, така както то било изразено в жертвата и службата на самия Христос.

И точно както Агар и Исмаил били изгонени, за да може Божият завет с Авраам да бъде ползван напълно; и точно както заветът при Синай трябваше да бъде отречен и отхвърлен, така че благословенията на Авраамовия завет, новият завет, да могат да бъдат ползвани; така и, когато Христос дойде, и, чрез жертвата и принасянето на себе си и чрез собствената си служба, внесе пълнотата на евангелието, —за да може то да бъде напълно ползвано, трябваше да има отричане и отхвърляне на онази система на церемониите и церемониализма, онази система на правдата чрез дела, в която Израил беше изопачил онова, което на своето време беше действително изразът на истинското евангелие, на правдата чрез вяра. “Ерусалим, която сега е . . . в робство с децата си . . . Въпреки това, какво казва писанието? Изгони слугинята и сина ѝ, защото синът на слугинята няма да бъде наследник със сина на свободната.” “Горният Ерусалим, който е свободен, който е майка на всички нас . . . Сега, ние, братя, както Исаак, сме деца по обещание.”

И по този начин принципът на церемониализма беше завинаги отхвърлен, — самият принцип на робството на правдата чрез дела, под каквато и форма да представя себе си; и на негово място беше установен принципът на божествената свобода в правдата чрез вяра. “Така че, тогава, братя, ние не сме деца на слугинята, но на свободната.” И поради това, на всички хора завинаги беше прогласен блаженият обединителен вик, “Затова стойте твърдо за свободата с която Христос ни е освободил, и не се обвързвайте отново в робско иго” (Гал. 5:1).

Старият завет, заветът от Синай, се обобщава в думата “АЗ.” Новият завет, вечният завет, се обобщава в думата “ХРИСТОС.”

Старият завет е азът и неговата правда. Новият завет е Христос и правдата на Бога.

Старият завет е азът и робството на греха и делата на закона. Новият завет е Христос и свободата на правдата, която е чрез вяра.

Старият завет—азът—трябва да бъде изхвърлен, и напълно отречен, за да може новият завет—Христос—да има своето подходящо място и да може да изяви своята спасителна сила, защото синът на робинята никога не може да бъде наследник със сина на свободната.

Двата завета в Галатяни

Беше невероятна радост да открия, че отношението на Отец и Сина, така както е изразено в 1 Кор. 8:6, предоставяше ключа за отключването на толкова много сложни неща в Писанието, които преди това бяха обгърнати в мистерия, или бяха просто непознати. Този ключ, който е описан в книжката Божественият модел на живота, разкрива Отец като източникът на всичко, а Синът като каналът на това всичко. Това отношение на източник и канал има своя подпис върху много елементи, които са събрани заедно. Мъж и жена, стар и нов завет, святото и най-святото място, съботата и празниците, слънцето и луната, всички тези неща намериха по-голяма яснота в светлината на Божествения Модел. Има пълен смисъл в това, познанието за отношението на Бог и Неговия Син, да ни разкрие ключа за отключване на много тайни в Писанието.

През 2015 г., аз размишлявах дали споменатите в Писанието два завета функционират в този божествен модел, където единият завет би водил до другия. Функционирайки в една опозиционна система, Стариият завет, който води до смърт, е поставен в опозиция на Новия завет, който води към живот. Тази рамка придава усещането, че Стариият завет е лош, а Новият завет е добър. Стариият трябва да се избягва, а Новият да се възприема. Докато размишлявах за тези неща, текстът във 2 Кор. 3:7 беше внезапно осветлен, където Павел заявява, че служението на смъртта, което било написано и начертано на камък, е било славно. Щом е било славно, значи то е нещо добро. Тогава стана явно, че, за да може някой да се роди отново, той трябва първо да умре и тогава да се роди отново. Това поставя смъртта и живота в една последователност, където едното следва другото. Това означава, че Стариият завет е каналът през който човекът трябва да влезе в Новия завет. Всъщност и двата завета работят съвместно и единият ни довежда до другия.

През следващата година, докато осъществявах срещи в Северна Германия, четях книгата Изследвания в Галатяните от А. Т. Джоунс, и в тази книга намерих търсеното от мен потвърждение.

По този начин заветът от Синай ги доведе до завета с Авраам. Първият ги доведе при втория завет. Стариият завет ги заведе при новия завет. И по този начин законът, който беше основата на този завет, — нарушеният закон, — беше детеводител, за да ги доведе при Христос, за да може да се оправдаят чрез вяра. А. Т. Джоунс Ривю енд Херълд – 17-ти юли, 1900 г.

Значимостта на този факт не може да бъде преувеличена. Процесът на завеждането от Стариия завет към Новия завет е причиняван от детеводителя, който довежда душата при Христос, за да може тя да бъде оправдана чрез вяра.